

A 14 jornades de les notes finals

El Girona manté totes les opcions d'ascens directe o "play-off" mentre que el Llagostera encarrila la permanència

A 14 jornades de les notes finals

REDACCIÓ

El Girona tindrà l'oportunitat de comprovar diumenge que ve amb la visita de l'Albacete a Montilivi si la patacada d'abans-d'ahir a Ponferrada es queda en una anècdota o, al contrari, passa es confirma que va ser un avís. Sigui com sigui i a l'espera del que passi contra els manxecs, l'única realitat és la que situa el Girona cinquè a la taula classificatòria a només dos punts del líder Las Palmas. Una situació d'autèntic privilegi transcorreguts ja dos terços de la competició per a un equip cridat a lluitar per salvar la categoria. Ja des de bon començament de temporada però, els jugadors blanc-i-vermells van entossudir-se a mirar més enlaire que no pas avall. Això va fer que ben aviat s'instal·lessin en una part alta de la qual no n'han sortit a manca de l'últim terç de Lliga.

La golejada i, sobretot, la imatge oferta a Ponferrada alimentarà les veus dels més crítics, que ja des de les primeres jornades del campionat anunciaven que el Girona no aguantaria fins al final. De moment l'equip ha necessitat 28 jornades per encaixar una derrota per mèrits propis. En les altres 6 (dues amb el Betis, Las Palmas, Saragossa, Barça B, Valladolid) el Girona havia lluitat de tu a tu i venut cara la seva pell. Algunes fins i tot ha estat immerescuda, com el dia del Barça B (0-1) a Montilivi, on els gironins van perdonar i perdonar als joves barcelonistes.

Un partit no pot embrutir la trajectòria espectacular d'un equip que ha estripat el rècord del millor Girona de la història. Aquell bloc de Joan Francesc Ferrer, Rubi (12-13) que semblava irrepètible ha vist com Pablo Machín millorava els seus números i com encara té 14 jornades per superar-lo. Amb el característic 5-3-2 que ja va guiar a la salvació el curs passat, el Girona està caminant amb pas ferm entre les cinc primeres posicions lluitant contra terribles competidors com Las Palmas, Betis, Sporting, Valladolid o Saragossa. Amb Becerra espectacular, una sòlida defensa, Pere Pons i Àlex Granell immensos al mig del camp i Sandaza i Felipe Sanchón fent màgia en atac, el Girona ha presentat la seva candidatura a l'ascens. Els 51 punts després de 28 jornades són un aval suficient com per confiar en un equip que ha sumat ja 15 victòries, 8 de les quals han estat a domicili.

L'afició somia. Els més grans i els més petits s'il·lusionen amb l'ascens a Primera Divisió i amb la possibilitat de poder veure el seu equip lluitant entre amb Barça i Madrid. Des del vestidor, els jugadors també ho fan. Això sí, tocant de peus a terra i sense cap mena de confiança. De fet, fins fa dues jornades coincidint amb els 51 punts que el discurs únic era encara el d'assegurar la permanència. Ara ja no, amb 14 jornades per endavant, el repte és intentar-ho. Per què no? Fa dos anys, l'equip de Rubi no va poder colar-se entre Elx, Vila-real i Almeria i s'hi va

quedar a les portes. Ara, l'empresa és si més no encara més complicada. I és que els rivals amb qui lluita el Girona de Machín per pujar són més potents fins i tot que aquells tres. Las Palmas, Betis, Sporting, Valladolid i Saragossa no es poden permetre una nova temporada a Segona A i veuen el Girona com un intrús que els fa nosa. És precisament en els duels directes contra aquests rivals directes on falla el Girona. I és que dels 7 partits que hi ha jugat només ha aconseguit 3 empats. La resta tot derrotes. La debilitat de l'equip davant els grans de la categoria pot acabar sent un hàndicap aquest final de Lliga. Un altre dels punts febles de l'equip de Montilivi és la poca utilització del fons d'armari que està fent Machín. El tècnic sorià ha comptat amb un bloc de 14-15 jugadors durant tot el curs i pràcticament sempre que hi ha hagut alguna baixa, l'equip ho ha notat. Homes com Cristian Gómez, Christian Alfonso, Gerard Bordas, Juanlu Hens, David Garcia o Carles Mas, amb escàs protagonisme fins ara hauran d'activar-se aquestes darreres jornades si continuen caient jugadors titulars. A Ponferrada, sense Eloi Amagat, Sandaza, Juncà ni Felipe Sanchón, l'equip va navegar.

L'equip més en forma

La situació ha variat ben poc a la part alta des de la 14a jornada quan el Girona era colíder amb 29 punts empatat amb el Las Palmas. Per darrere quedaven l'Sporting i el Valladolid amb 26, el Ponferradina amb 23 i un Betis que encara havia d'aixecar el vol amb 21. Sí que hi ha hagut força més canvis a baix. El més destacat és sense cap mena de dubte la reacció del Llagostera. Els blaugrana al final del primer terç de Lliga (jornada 14) estaven clavats al penúltim lloc de la classificació amb tan sols 13 punts. L'arribada d'Oriol Alsina, Lluís Carrillo i Òscar Álvarez no acabava de fer despertar un equip que, durant força partits semblava que sortia atemorit als camps. Tanmateix, el retorn als orígens i la insistència en recuperar l'esperit de la filosofia Alsina que tants èxits ha donat al club els últims anys ha acabat reflotant l'equip. Al segon terç de campionat, el Llagostera gairebé ha triplicat els punts que tenia al primer terç (36 a 13) i ara mateix és segurament l'equip més en forma del moment. La ratxa de 13 punts de 15 ha impulsat l'equip lluny de la zona calenta i l'ha situat més a prop del play-off d'ascens (a 6 punts) que no pas del descens (a 8). Malgrat no tenir un equip titular definit, Alsina i Carrillo han aconseguit que els onze jugadors que salten al camp cada partit ho facin amb un nivell d'intensitat altíssim. Aquest és un dels secrets d'un Llagostera, letal a pilota aturada. El guant de Pitu Comadevall ha donat molts punts ja sigui marcant de falta, servint assistències o llançant contracops. Per acabar-ho d'arrodonir els davanters ja veuen porteria i, a l'espera que s'estreni Arturo, Sergio León, Imaz, Juanjo i Querol comencen a engreixar el seu compte golejador. Amb 25 gols, els gironins ja no són el pitjor equip golejador i perquè han avançat el Tenerife de Raül Agné, que només ha marcat 24 gols.

Els gironins sumen ja 10 victòries i, malgrat que encara els queda molt de camí per fer, amb cinc o sis més en aquestes 14 restants, tindran la permanència al sarró. De moment, aquesta bona dinàmica no només els ha allunyat de la zona calenta sinó que els ha acostat relativament a la de privilegi. Ara mateix, els gironins són més a la vora del Ponferradina que amb 42 punts és el darrer equip que faria el play-off per pujar, que no pas del Racing, primer equip que baixaria a Segona B, amb 28 punts. Des de Llagostera ningú s'atreveix a parlar res que no sigui la salvació. Fan bé. De vegades per parlar massa algun equip ha acabat llepant, com per exemple el Mirandés a temporada passada, i el de la prudència és el millor discurs que pot fer servir el club. La doble sortida a Sabadell i Mallorca dels propers dos caps de setmana pot servir per acostar encara més la salvació.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2015/03/10/catorze-jornades-notes-finals/713779.html?utm_source=rss